

HEVES ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI-DÍJ:

Egész évre . . . 8 kor. Negyed évre . . . 2 kor.
Fél évre . . . 4 kor. **Egyes szám 20 fillér.**

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

MACZKY EMIL.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Heves és Vidéke” szerkesztőségéhez, az előfizetési és hirdetési díjak, valamint nyilttéri közlemények a „Heves és Vidéke” kiadóhivatalához címzendők.

A magyar nép és a hadsereg.

Ismét katonát és pénzt kér tőlünk a hadsereg. Megadjuk-e, nem adjuk-e, arról folyik a küzdelem a képviselőházban s e küzdelem eredménye előre látható. Amint megadtunk eddig is mindent a hadseregnek, csak úgy fogjuk megadni most is.

Azonban méltán megkövetelhetjük, hogy végre valahára a mi jogos kívánságainkat is vegyék figyelembe a hadseregnél és ha az új katonai javaslatok nyomán nemzeti követeléseink teljesítettek, mi sem fogjuk sajnálni az új és nagy áldozatokat.

A magyar népnek a honvédségen kívül idegen ez a hadsereg. Nyelve más, szelleme még másabb. Ezért van az, hogy a tisztí karnak elenyésző százaléka magyar származású. Az iskolázott magyar fiu nem tekinti oly tökéletes elhivatásnak a katonai szolgálatot, mint az osztrák diák s nem is rokonszenvez így vele. A legmagyarabb vidékeken eseh, lengyel és német tisztek vannak elhelyezve a magyar fiukat ellenben kiviszik Bécsbe, Prágába Lembergbe, Csernovicba és Grácba. Nem csoda, ha

az olyan környezetben, mely nekik merőben idegen, nem élnek szívesen s ha csak tehetik megköszönik a diszes szolgálatot.

A magyar népnek követelése az, hogy amíg meg nem lesz a magyar szolgálati nyelv, a Magyarországon lévő közös hadsereg a legmeszebbre menő módon respektálja ez állam nyelvét, különösen a hatóságokkal való érintkezésben. A magyar tiszteket pedig tartásuk itt, az ország határain belül, a hazájukban, a véreik között.

A magyar ezredeket egymás után Ausztriába viszik ahol a tősgyökeres magyar legénység idegenül és kelletlenül érzi magát. Miért nem hagyják a mi katonáinkat idehaza? Semmi szükség nincs rájuk Ausztriában.

A magyar cimér és a zászló lenne az amelyben pregnánsan kifejezésre jutna a mi államiságunk. Évtizedek óta kéri, sürgeti a nemzeti közvélemény, hogy cimérét és színeit respektálják a közös hadseregnél. A legegyszerűbb és legtörvényesebb kívánsággal de nem teljesítették eddig. Idegen zászló alatt megy a harcra a magyar katona s ha azt akarják, hogy vitézül és lelkesen induljon a csatába, fűzzék

a zászlórudra nemzetének színeit. A kaszárnyákon és katonai épületeken mindenütt a kétfejű sas éktelenkedik s állandó megbotránkozást okoz. Tegyük helyébe vagy legalább melléje a magyar cimert.

Régi és nagy sérelem az, hogy a hadsereg szállításaiban nem részesítik kellő arányban a magyar ipart és kereskedelmet. A delegációs ülések alkalmával számtalanszor megígérték már a bécsi nagyurak, hogy e bajt orvosolni fogják, de foganatja nincs még most sem annak az ígéretésnek.

Felényire sem éreznők a hadseregért hozott áldozatok súlyos voltát, ha a Magyarországon elhelyezett hadsereg szükségletét itt szerezné be. Amit kiadunk adóba az bejönne a katonáéktól ha a magyar földmivest, iparost és kereskedőt részesítenék előnybe. Erről azonban szó sincs. Még mindig divik a tömegszállítási rendszer, ami annyit tesz, hogy csak a nagyvállalkozók, a gyárosok pályázhatnak a szállításokra s a kis ember szolgálataira nem reflektálnak. S ezek a nagyvállalkozók rendszerint osztrákok. Pedig csak a rosszakarat foghatja rá a magyar gazdára és

HEVES ÉS VIDÉKE TÁRCÁJA.

Unalom mesél.*

Ketten ültünk együtt szótlánul, egyszerre csak szürkén, nesztelen jött egy harmadik.

Kellemetlen vendég volt és barátom erősen igyekezett elűzni, de ő körülfont szürkéségével. Unalom volt!

Miután kényelmesen elhelyezkedett, beszélni kezdett. Könörgött: ne üzzük el, mert szánandó az ő sorsa. És mi — bár csak a hatalmát éreztük amelylyel leigázott — nem szóltunk ellene.

És ő tovább beszélt:

— Az emberek esküdt ellenségeim; még a jótekonyságot is fegyverül használják és sok egyéb szent dolgot, hogy tovaúzhessenek!

Aztán terpeszkedni kezdett és — egy ötlettel: mintha vigasztalni akart volna — így folytatta:

— De ha azt hiszitek, hogy én csak ilyen kis, szürke szobába jövök pihenni, ő! akkor nagyon tévedtek!

* Főnti tárcát egy napilapból vettük át, gondoljuk, hogy annál inkább érdekli a t. közönséget, mivel tudunkkal hevesi hölgy írta.

Halkan kacagott és mesélni kezdett.

— Egyszer vándoruton voltam és sötét, nehéz este lett, mire fáradtan, világosságot pillantottam meg. Amint közel értem, egy csoda nagy kastélyt láttam köröskörül fegyveres őrkkel.

Egyik megpillantott és rám rivallt, hogy álljak odébb, mert ilyen kopott vándor itt nem pihen meg; én azonban észrevétlenül besurrantam, de hogy már késő és sötét volt s a kastélyba álom uralkodott, meghúzódtam egy sarokba, épen a mellé, ki előbb rám rivallt. Álom ugyan innen is kiszorított, de én türelmesen vártam. Megvirradt.

Az ajtók, ablakok megnyiltak s én nyugodtan jártam be a hatalmas termeket. Elmesélni nem lehet, milyen pompa, mennyi kincs volt ott!

Egyszerre csukott ajtóhoz értem. Itt vártam. Bejutottam ide is. Csodaszép asszony nyitotta ki épen álmos, szép szemeit. Álom elhagyta, én rögtön mellé kerültem és szerelmesen simogatva, körülfontam.

A herceg asszony volt. A kastély urnöje. Aztán követtem én mindenhová. Gyönyörű kertbe mentünk, édes virágok illatozva hajladoztak, üdvözölték, de ő rájuk sem nézett. Nagy szolgasereg görnyedezett előtte, parancsát lesve, arany tából evett, de ő az enyém volt egészen és semmi sem érdekelt.

Lassanként szürke lett ott minden és én ujjongtam, mert a diadalom teljes volt.

— Micsoda hatalmam is volt abban a ragyogó kastélyban. Hiába fegyverkeztek ellenem.

Rendeztek pompás ünnepélyt. Nem ért az semmit. Isteni zene szólt, én azonban az urnő füléhez simultam és ő csak gyűlöletes lármának hallotta.

Mézes szavü udvaroncok vették körül, de én mindig résen voltam s ő csak engem látott. Én voltam az ő ura és parancsolója, enyém volt minden perce, enyém, Unalom ő felségéé.

Igy maradt ez sokáig. Nem mentem én onnan tovább, mert ki akartam próbálni a hatalmat a büszke, koronás asszonyon. Másutt is lett volna doldom, de engem csak az érdekelt: mit csinál a herceg-asszony; koronás rabszolgám fellázad-e?

S hogy végül mi történt?

Egy reggelen keresésemre indultam. Kereste már a kastély apraja-nagyja és a hercegasszony — eltűnt, megszökött.

Otthagytam a kastélyt és járom újra a világot. Alázatosan közeledem az emberekhez és mindenütt gög és gyűlölet fogad. Akit szeretnék szerelmesen átölelni, az gyűlöli szürke karjaimat és halálos ellen-

H I R E K.

kisiparosra, hogy nem tudna megfelelni a szállítási kötelezettségének mint az osztrák nagyvállalkozó, aki a nyers anyagot nálunk vásárolja s aztán négyszeres áron sózza a hadsereg nyakába.

Ezt az igazságtalan helyzetet nem vagyunk hajlandók tovább tűrni. Megadjuk katonáéknak azt amire szükségük van, de ők is adják meg mindazt, amihez törvény és méltányosság szerint jogunk van.

A két éves katonai szolgálat kedvezményéről sok szó esett a közelmúltban s kilátásba helyezték hogy az új nagy vér és pénzáldozatokért kárpótlásul a két éves katonai szolgálatot kapjuk.

Mi nem elégszünk meg a pusztá igérettel nekünk faktumok kellenek. Tessék törvénybe iktatni a két éves katonai szolgálatot melyről bebizonyult, hogy a hadsereg erejére és képzettségére nézve semmivel sem hátrányosabb mint a három éves szolgálat. Ha fiaink egy évvel kevesebb időn át fognak tétlenül heverészni a hadisten szolgálatában, ez a nemzeti munkára nézve sok milliónyi értéket képvisel, amely nagyban hozzájárulna ahhoz, hogy az áldozatainkért kárpótolva legyünk.

Társadalmunk súlyosan érzi a katonai szellem elfogultságát — sok tekintetben bornírságát. A hadseregben duló párbajkényszer egyenesen megméltelyezi társadalmunkat. Manapság a legtöbb intelligens iskolázott ember tartalékos katonatiszt, aki ha kigyógyult a párbajmániából, le kell vonnia azt a megszegyenítő következtetést, hogy nem méltó a tisztí kardbojtra s le kell köszönnie a nagy keservesen megszerzett rangjáról.

Pedig elég lenne egy intelem illetékes magas helyről s a párbajkényszer, melynek súlyos voltát a tisztí kar is érzi, megszünnék.

segéimmel a Gondolattal, a Könyvel, a Munkával, a Szerellemmel korbácsoltat el magától. De én alázatos és kitartó vagyok. És enyém lesz még az is, a ki után legjobban vágyódom, az én szökött, szép heregasszonyom. Szerelem urfi, e rózsaszínű otromba kamasz űrzi most, de vén filozófus vagyok én.

Az álhatatlan kölyök nem maradt meg sokáig egy helyen és én már is látom az időt, mikor űrizet nélkül lesz a heregasszony. Elmulik a szerelem és jövök én, hogy megöleljem az én koronás rabszolgámat, szökött szép heregasszonyomat. Az lesz a nász, soha olyat! Esküvő a szürkeséggel egy egész életre, holtomiglan, holtodiglan. Unalom ő felsége örök kötést kötött a szökött heregasszonnyal, aki másodsor tőle meg nem szökhetik, mert az ő hatalma és az ő országa nem ér véget sem Genfnél, sem Mentoneben.

... Érdeklődve és kíváncsian pillantottunk unalomra, aki már nem is tetszett alázatosnak, hanem gögös, kegyetlen szürke, hódítóknak. De alig hogy Kiváncsiság megjelent, Unalom eltűnt. Vissza se jött aznap, mert mi a heregasszonyról gondolkodtunk. Vajjon igazán meghódítja Unalom? És vajjon hová szökik akkor előle a heregasszony? ...

Irisz.

— A hevesi polgári olvasókör bálja. A helybeli polgári olvasókör e hó 1-én tartotta meg rendes évi bálját, a mely ugy anyagilag, mint erkölcsileg igen szépen sikerült. Csak a hajnali órákban tudott megválni a tüzesvérű fiatalság a kaszinó termeitől. Az első négyest 30 pár táncolta.

Felülfizetni szívesek voltak: Brünauer Emil 3 kor., Nemesik Kálmán, Krausz Mór, Hamar Sándor, Hamar Antal, Spitzer Vilmos, Guba András, Adler József 2—2 kor., Gál István 1 k. 40 f., Einhard István, Szabó István, Mahunka István, Balog János, Bessenyei Ferenc, Popovics Lajos, Balla László, Barnai Lászlóné (Kétutköz), Gellért N., Brieger Adolf, Ferencsik Lajos, Geluska János, Dr. Wáhl Ernő, Kaszab Imre, Dr. Wáhl Adolf, Füzessy Tibor, Deutsh Sándor, Baráth Alfréd, Mezey András 1—1 kor., Pál József 60 fill., Fehér János, Lőkös Sándor, Váradi János, Gubis Emil, Pászthi József, Pászthi János, Belányi Lajos, Glasiusz Dezső, Németh Lajos, Tikasev Mihály, Váhl József 40—40 fill., Lajer János 20 fill.

— A gazdasági ismétlő leányiskola mulatása. Az akinek a tegnapi est élvezetét köszönhetjük, alig egy éve, még mint idegen jött hozzánk, meleg szeretettel szívében a nép iránt, hogy megtanítsa a saját tehetségét, az édes anyaföld kincseit, kihasználni. Bő tere nyílt e tekintetben, egy szükségét pótlón, igaz lelkesedéssel látott a munkához és már eddig is szép sikert, elismerést, szeretetet, nyert és általános nagyrabecsülést. Üdvözljük hát Stegmüller Mariska kisasszonyt. Köszöntjük és erős kitartást a további biztos eredményekhez. A mai est melyet az ő gondos keze rendezett, egyszerűen hódító volt. Milyen elmés ötlet eltekintve a dolog szociális oldalát, hogy parasztleánykákat, az ő iskolai növénydekeit léptetett fel.

A katonásan című vigjáték betanítása Dr. Bazsó Tivadar érdeme ki fáradhatatlan buzgalmának ma is fényes jelét adta. A hushagyókedd vigjátékot az ismétlő iskola növendékei sikerülten játszották. M. Szabó Sándor kegedüjtéka élénk tetszést aratott. A Kaland című monológai Kohn Lenke hangos derűltséget keltett mely egész előadását végig kísérte.

Jelenvolt asszonyok: Adler Józsefné, Bálint Kálmánné, Dr. Bazsó Tivadarné, öz. Blau Péterné, Blumenthal Sándorné, Blau Erzsébet, Braun Sándorné, Cingell Lászlóné, Ciner Ignác, Ceizler Józsefné, Dluhopolszky Bertalané, Dénes Sádorné, Egyed Ferencné, Förstner Miksáné, Gruber Alajosné, Kohn Gáborné, Kállay Fülöpné, Mader Miksáné, Mikola Károlyné, Nemesik Kálmánné, Pállik Tituszné, Popovits Lajosné, Stankovits Sándorné, öz. Stegmüllerné, Spitzer Vilmosné, Völgyi Gyuláné.

Leányok: Biró Irina, Blau Anna, Cziner Lujza és Erzsike, Ceizler Rózsika, Énekes Emilia, Egyed Anna és Mariska, Gruber Olga, Gál Juliska (Kömlő), Göcző Póli, Hering Emma és Irén, Inczédi Mari és Póli, Kohn Gizella és Lenke, Koczka Rózsika, Kovács Erzsike, Lengyel Anna, Mikola Anna, Mezei Róza, Majorosi Erzsike, Németh Gizella, Szőke Rózsika

— 300 gyermek kitértetése. Érdekes mozgalom indult meg tavaly Budapesten hogy az iskolás gyermekeket szabad óráikban a virágneveléssel foglaltassák. — Ezen nagy jelentőségű eszme lelkes előharcosa Mauthner Odön es. és kir. udvari magkereskedő kimár 1901-ben több ezer növényt osztott ki nevelésre gyermekek közt, most pedig díszes éremmel díjazta mindazokat, kik a legjobban nevelt és ápolt virágokat mutatták be. Mint értesülünk e héten ismét 5000 cserép jacintot osztot ki közöttük Mauthner Odön kinek a kertészeti terén már annyi áldásos és szép közhasznú intézmény létrejöttét köszönhetjük. Mauthner nemcsak az ő ismert áldozatkészségével hanem magvainak kitűnő minősége révén is rászolgált az általános elismerésre és

büszkén vallhatjuk, hogy Europa három elsőrangú és legnagyobb magkereskedőinek egyike Mauthner Odön. T. olvasóink b. figyelmébe ajánljuk legújabbán megjelent igen gazdag tartalmu képes magárjegyzékét melyet szívesen ingyen küld az érdeklődőknek.

— Lövöldözés. Gál János együtt mulatott Besenyei Györggyel és több társával a koresmában. A borozás közben öszeszólalkoztak és haza indultak. Gál János bosszuja a hűvös levegő dacára sem enyhült sőt vért kívánt. Utána eredt tehát társainak és revolveréből többször közéjük lött, a golyók szerencsére nem találtak senkit, de a esendőség a lövés zajára figyelmes lett és a lövöldöző legénytől a revolvert elvette s esendhaborításért feljelentette.

— Meghíusult főlopás. H. Kovács Gusztáv hevesi földbirtokos vasárnap viradóra lovai nyugtalan horkantására ébredt fel. Az istálló ajtót akarta be tenni midőn egy ismeretlen alak surrant ki az istállóból utána ment az udvar hátulja felé de vissza nézett mert neszt hallott az istálló felől, ekkor onnan ismét egy ember ugrott ki és szaladt a kapu felé. Ekkor már látta hogy veszedelem fenyegette, át szolt tehát szomszédjainak, kikkel az istállóban és udvaron szétnéztek de kelemetlen vendégeinek hült helyét találta. Minden valószínűség szerint lovait akarták ellopni.

— Megtérés az orvosi tudományban. Ilyen érdekes megtérést észlelünk egy régi orvosi egy fővárosi orvos gyógymódjában a mely föltűnően kedvező sikerei révén a társadalom legjobb és legműveltebb köreiből gyorsan polgár jogot nyert és rohamosan terjed. Ezen gyógymód vérgyógyítás (Hemopátia) a mely kizárólagosan a más gyógykezelésével gyógyítja a neusthériát és egyéb ideg bajokat, az aszthmát, gyomor sziv és vese betegségeit, a kőszvényt még pedig sokkal tartósabban és biztosabban, mint bármily más újabb gyógymod vagy gyógyfürdő. E gyógymód megállapítója Dr. Kovács J. fővárosi orvos, a ki az évszázadokon át uralkodó humoralpatológia elveire visszahívva csakis a test nedveinek köves elváltozásaiban keresi a betegségek keletkezését és azoknak gyógykezelésében a betegség gyógyítását. Elért bámulatos eredményei tudományos hitelét legfényesebben igazolják mert néha legválságosabb betegeket hozott rövid idő alatt tartósan rendbe. Dr. Kovácsnak Budapesten V. Váci-körút 18 sz. I. em. egy e célnak szolgáló rendelő intézete van ahol naponta fogad betegeket.

— Minden más cikknel kevésbbé fontos hol, vagy mely cégnél fedezzük szükségletünket. Fehérneműknél azonban első köellék, hogy az illető cég minden kétséget kizárólag megbízható legyen, mert míg egyéb cikknel annak használhatósága már a bevásárlás alkalmával állapítható meg, fehérneműknél az esetleges visszaélések csak azok használatába vétele után derülhetnek ki. Forduljunk tehát eziránti megbízásainkkal Tauszky F. Fiai céghez Pozsonyban. kinek megbízhatóságát számtalan elismerő levél legjobban tanúsítja. Utalunk egyuttal a cég mai hirdetésére.

CSARNOK.

Levél a másvilágból.

Irta: PAKOTS JÓZSEF.

Pontban déli tizenkét órakor mellbe lőttem magam. Hármát számláltam össze-vissza s a negyedik számot már nem mondtam ki, mert akkor már véresen és hörögve ott feküdtem a szobám padlóján.

Az ablakot erős dörrenés rázta meg:

— Levegőt, levegőt! — szerettem volna kiáltani, de a torkomat fojtó füst szorította össze.

A mellem, mint a kovácsműhely fujtatója nagyot emelkedett s utána éles kegyet-

len fájdalom szurt a tüdőmbé. A vér haragosan bugyborékol a szívem táján s én göresösen szoritottam rá a két kezemet. Az ujjaim öszefonódtak s a meleg, sötét vér rájuktapadt.

Kint nagy kárma és futkozás támadt. A gazdaasszonyom beszaladt a szobámba és aztán lélekvesztve futott ki a folyósóra.

— A nagyságos ur öngyilkos lett! A nagyságos ur meglőtte magát!

Egy pillanat alatt tele lett emberekkel a szobám. A három emeletes bérház összes eselése az én finom indiai szőnyegemet taposta, amelyet egy világhírű barátom hozott keleti utazásából.

Egy érzékeny szívű szobaleány sirt. A második emeleten lakó kuriai bíró szakácsnője durván félretaszította és fölényes hangon kiáltott rá:

— Itt nincs idő a siránkozásra, inkább segítsünk szegényen!

És fölényesen, hogy felemelje a fejemet.

— Megállj! ordított egy stentori hang.

— Amig a rendőrség nincs itt, nem szabad hozzányulni!

A házmeister volt.

A szobában lévők ijedten félrehúzódtak. A gazdaasszonyom félénken jegyezte meg:

— Házmeister ur, értesítette-e már a mentőket?

A házmeister felriadt.

— Oh, hogyne! — mondta zavartan, de azért kiszaladt.

Valószínűnek látszott, hogy erről teljesen megfeledkezett.

En, a véres rones a földön fektemben iszonyu dühbe jöttem.

— A gazember! A legszükségesebbre megfeledkezett. Fel kellene kötni minden házmezt! Tőlük itt pusztulhat el minden segítség nélkül az ember. Persze, ezért nem kap kapupénzt!...

Az előszobában durva eszmák kopogása hallatszott:

— Itt van az öngyilkos?

— Igen biztos ur! Itt fekszik!

A rendőrbiztos belépett a szobába s megnézett.

— Bolondság! — mondta fogbegyőről.

Tekintélyt parancsoló hangon folytatta: — Aki pedig nem tartozik ide, mehét! Egy-kettő!

A résztvevők kitolngtak s a rendőrbiztos még megjegyezte: Ez nem színház!

Egyedül a gazdaasszony maradt a szobában. Az ajtó mellé húzódtott, a rendőr ráförmedt:

— Hát maga Ki?

— A gazdaasszonya voltam. A rendőr gunyos odalpillantást vetett rám s csak ennyit szolt.

Úgy? Hát beszéljen! Mit mondhaszak én? A nagyságos ur egy szóval sem árulta el, hogy mit szándékozik tenni. Jól van!

A rendőr elővette jegyzőkönyvét és mintha irt volna belé. Szétnézett és újra jegyzett. A butoraimat írta össze. Most ő volt itt az első személy. A gazdaasszonyom és az előszobában szorongók is őt figyelték. Engem egészen elfeledtek. De mégis. A rendőrbiztos hozzám lépett és rámkialtott:

— Hogy hívják? Mi az állása?

Felriadt. Zavarosan ránéztem, de nem tudtam felelni. Hiszen már félig meg is haltam.

Valaki újra bejött a szobámba. A rendőrbiztos jelentést tett neki, mire az újonnan érkezett, aki a rendőrfogalmazó volt így szolt:

— Hát peesételjen le mindent!

Végre megjöttek a mentők. Két fiatal növendék orvos akiknek ez volt az első esetük, izgatottan csomagolta ki a szerzőségeit. Hirtelen karbol-szag öntötte el a szobát. A sebemet lemosták és sietve bekötötték. A kötés nem lehetett jó, mert az egyik orvos fél-hangon azt mondta a másiknak:

— Talán ujat tennénk helyébe.

— Minek? felelt a másik. — Hiszen a kórházba újra bekötözik.

Rátettek egy hordágyra. A lépcsőn nehezen vittek le. Sok volt a kanyarodó s a mentő-szolgák szitkozódottak.

Kint, a kapuelőtt óriási tömeg tolongott

Az utca rendes, szájtató sőpredéke és a szomszéd házak összecsesődött lakói.

— Szegény! Szegény! — zúgott fel mögöttem, amint a hordágyon a tömeg sorfala között a mentőkocsihoz vittek.

— Agglegény volt! sóhajtva egy vén leány...

A kórházban a 78 számú ágyba fektettek. Az ágyam fölé egy táblára ráírták a nevemet és latinul a sebem műszaki meghatározását.

Az inspekiós orvos megvizsgált. Mellemre hajította a fejét és megtapogatta az érverésemet.

Véletlenül a kórház igazgatója is a terembe lépett. Európai hírű tanár, nagytekinélyű sebész, de pokrócgoromba ember.

— Új beteg? — kérdezte közömbösen.

Az inspekiós referált:

— Igen 78-as szám. Érdekes sérülés.

A golyó a bal tüdőszármagot furta át s egy hátsó bordán lecsuszott.

A híres tanár az ágyamhoz lépett és fölényesen szolt.

— Csakugyan, érdekes esett. De nem él tovább két óránál! Mi a vallása?

A betegápoló apáca halkán mondta:

— Római katolikus.

— Hívják hát a tisztelendő urat! Ennek már csak utolsó kenet kell!

Mosolyogtam magamban. Furesa! Hát ez a híres orvos tudomány? Hiszen azt én már előbb is tudtam, hogy meghalok.

Valami végtelen megnyugvást éreztem. A fájdalmaim is lecsillapultak és zsibbasztó, akaratnélküli gyöngeség lepett meg. Vártam a halált.

Majd suttogó hang riasztott fel. Valaki fölényesen szolt és figyelte az arcomat. A kórházi szolga volt.

— Ennek már lefujtak! mondta meggyőzően.

— Hát meghal? — kérdezte egy bizonytalan hang.

— Meg.

A bizonytalan hang újra fölesendült.

— Pompás! Eszerint el fogjuk temetni. De barátom, ne feledkezzék meg rólam, hiszen tudja, hogy melyik temetkezési vállalat embere vagyok. Ha első osztályu temetésre lesz szükség, maga öt forintot kap, ha második osztályura, hármat... Ez a provizórium. Érti?

Tompán szűrődtek át fülelem e hangok. De felforalták bennem azt a kis vért, ami még ki nem folyt és rettenetes düh fogott el.

— Ezek tehát a bőröme alkudnak!

Felordítottam. Vad rikácsoló kiáltásba törtem a mellem nagyot emelkedett s egyszerre, mintha kettévágták volna, felszakadt rólam minden kötelék. A sebemből és az ajkaim közül habos, sötét vér bugyborékol el.

Hozzámszaladtak.

Haldoklik! mondta egy melegebb érzésű apáca.

— Hamar a tisztelendő urat!

Jött is már. Kezében a szenséggel fehér tisztára mosott karingben.

Megnézett és aztán anélkül, hogy bűneim iránt érdeklődött volna, feloldott minden vétkemtől, megkaptam az utolsó kenetet.

A kövér lelkű atya, aki csak nehezen szuszogva tudott beszélni, végül néhány vigasztaló szót mondott a lelki kibékülésről, s aztán letérdelt imádkozni. A szomszédos ágyakban a betegek halkán mondták utána az imádságot.

Valahol a sarokban egy öreg ember tápáskodott fel ágyából. Nagy erőfeszítésbe és fájdalmába kerülhetett de csak tovább erőlködött. Feltérdelt az ágyában és áhitatosan összetette a kezét. Fehérhaju öreg zsidó volt. S a kövér pap csöndesen imádkozta:

...most és halálunk óráján amen!

Kibugyant egy kör a szememből. Ahogy végig folyt az arcomon, egy kicsit véres zavaros volt s én a zavaros, meleg könyvínyon keresztül csak az összetett kezű, jámbor aggastyán alakját láttam...

Es ezzel vége volt. Meghaltam.

Nem akarok most filozofálni. Hiszen azért váltam meg az életből, mert csunya-nak találtam azt. Még a halálban is csunya.

Elémvonul most haldoklásom minden jelenete. A rendőrbiztos... a házmeister... a temetési vállalkozó embere... a kórházi szolga. Oh, a gazfickó! Ó nyereséget húzott a halálomból. Igaz, hogy csak három forintot kapott...

Igen újra láttam a lélek szemeimmel testi porhüvelyem utolsó vonaglásait és most, hogy osztály részemül jutott az örök élet, innen a másvilágból ízenem, hogy nem bánom amit tettem.

Csunya, utálatos az élet és meg kell halnia az embernek, hogy végre egy örömköny hullhasson ki a szeméből...

3182/1902. tkv. sz.

Heves város és Vidéke takarékpénztárnak Ahel Rezső és neje Hevesi Erzsébet elleni árverési ügyben.

Árverési hirdetés.

Az egri kir. törvényszék keretéhez tartozó hevesi kir. járásbírószék területén Heves községben fekvő a hevesi 773 betétben A I, 5 r. 457. 3643. 3644. 3645. hrsz. alatt Ahel Rudolf és neje Hevesi Erzsébet végrehajtást szenvedettek nevében felvett ingatlan a Heves város és vidéke takarékpénztár végrehajtató által a végrehajtást szenvedők ellen 11400 k. tőke ennek 1901 év november hó 21. napjától járó 7% kamatai 50 kor. perbeli 25 k. végrehajtási eddig valamint 25 k. 30 fill.-ben ezennel megállapított jelenlegi árverési kérvényi költségek behajtási céljából az 1903 évi március hó 27-ik napján délelőtt 10 órakor 3726 k. kikiáltási árban a hevesi kir. járásbírószék hivatal helyiségében elárvereztetni esetleg a kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Az árverezni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzül a bírósági kiküldött kezéhez letenni a vételár 3 részletben ugymint $\frac{1}{3}$ -da az árverés jogerőre emelkedésétől számított 15 nap alatt $\frac{1}{3}$ -da ugyanattól számított 2 hó alatt és $\frac{1}{3}$ -da szintén az árverés jogerőre emelkedésétől számított 3 hó alatt az árverés napjától 5% tőke kamatokkal a hevesi kir. adóhivatalnál lesz befizetendő.

Az egyidejűleg megállapított árverési feltételek alólirt kir. járásbírószék tkvi. hivatalnál és Heves község előljárási hivatalánál a szokott hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kelt Hevesen a kir. járásbírószék mint tkvi. hatóságnál 1902. december hó 8. n.

Nemcsik,
kir. táblaíró.

SZŐLŐOLTVÁNYOK

szokvány minőségben és európai nemes gyökeres és sima vesszők mélyen leszállított árákon. Oltványok ezre 90—100 frt. Mindenik a legkiválóbb bor- és esemegefajokból, fajtisztán, teljes jótállással. Ha a szállítvány a megrendelésnek meg nem felelne, ugy az oda- és visszajuttatási költséget, valamint a megrendelő által kifizetett összeget hiány nélkül azonnal visszafizetem. Így mindenki ebbeli szükségletét az én költségemen házához szállítva tekintheti meg.

ÉLŐKERÍTÉS Gleditschia esemeték és magvak. Oriás tövisű, igen gyorsan fejlődő sövénynövény. Ez az egyedüli, melyből oly örökös kerítés nevelhető pár év alatt, rendkívüli esékely kiadással, melyen nemhogy ember, de semmiféle állat, még az apró nyulak sem hatolhatnak át úgy hogy a bekerített részek teljesen kulcsesal zárhatók. Minden rendeléshez rajzokkal ellátott ültetési és kezelési utasítás mellékeltek. Bővebb tájékozás végett színes fénynyomatu díszes árjegyzékek ingyen és bérmentve küldetnek, rendelési kötelezettség nélkül. Az árjegyzésen kívül egy oly könyvet kap ezzel, ki címét egy levelezőlapon tudatja, mely nincsen az a ház vagy család, a hol annak tartalmát hasznára ne fordítanák, városban, falun, pusztán, gazdag vagy szegény családnál egyaránt. Így még azoknak is érdekében áll, kik rendelni semmit nem akarnak, mert benne számos oly közlemények foglaltatnak, melyek mindenkinek nagy szolgálatot tesznek.

DIÓCSEMÉTEK. Kétéves, óriási jövedelmet biztosító voltánál fogva, ennek tenyésztése majd minden gazdaságban az utóbbi időben rendkívül elterjedt.

Cím: „Ermelléki Első Szőlőoltvány-Telep”

Nagy-Kágya u. p. Szekelyhid. 11—20

